

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 944/20
19.6.2020.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа, Невенке Калуђеровић и Снежане Савић Сабљић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "АА", ради утврђења радног односа, поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2970/18 од 23.10.2019.године, исправљене правноснажним решењем истог суда П1 2970/18 од 29.11.2019.године, у седници већа одржаној дана 19.6.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2970/18 од 23.10.2019.године, исправљена правноснажним решењем истог суда П1 2970/18 од 29.11.2019.године, у ставу првом изреке, па **СЕ ТУЖБА** тужиље за утврђење да је дана 11.4.2013.године радни однос тужиље код туженог на одређено време постао радни однос на неодређено време по сили закона **ОДБАЦУЈЕ**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2970/18 од 23.10.2019.године, исправљена правноснажним решењем истог суда П1 2970/18 од 29.11.2019.године, у ставу другом изреке, па се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиље да поништи, као незаконито, решење туженог бр.2520 од 24.4.2017.године и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2970/18 од 23.10.2019.године, исправљене правноснажним решењем истог суда П1 2970/18 од 29.11.2019.године, па се **ОДБИЈА**, као неоснован, захтев тужиље да јој тужени на име трошкова парничног поступка исплати износ од 128.250,00 динара, као и захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2970/18 од 23.10.2019.године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 2970/18 од 29.11.2019.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је дана 11.4.2013.године радни однос тужиље код туженог на одређено време постао радни однос на неодређено време по сили закона, што је тужени дужан да трпи и призна. Ставом другим изреке поништено је, као незаконито, решење туженог бр.2520 од 24.4.2017.године (у изреци погрешно означен датум 20.4.2017.године) и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 128.250,00 динара.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11, 55/14), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог основана.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиља је засновала радни однос код туженог на одређено време 22.8.2011.године ради замене одсутне запослене на пословима факуристе оператера, који је трајао до 19.3.2012.године, након чега је на истим пословима по основу закљученог уговора о раду на одређено време и анекса уговора, била у радном односу код туженог ради обављања послова упражњеног радног места у периоду од 3.4.2012.године до 3.3.2013.године и од 4.3.2013.године до 4.2.2014.године. Након тога, тужиља је са туженим имала више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време на слободном месту рада, на истим пословима, а последњи уговор о раду је закључила 14.2.2017.године ради замене привремено одсутне запослене до 20.4.2017.године, када јој је радни однос престао оспореним решењем од 24.4.2017.године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је с позивом на одредбу члана 37 Закона о раду оценио да је тужба тужиље благовремена јер је тужиљи радни однос код туженог престао решењем од 24.4.2017.године, које је тужиља примила истог дана, а тужбу је поднела 16.5.2017.године, пре истека рока од 60 дана из члана 195 Закона о раду. С обзиром да је тужиља почев од 3.4.2012.године до 4.2.2014.године радила на истом радном месту, па како је и након истека рока од 12 месеци наставила да ради код туженог на истим пословима, радни однос који је тужиља засновала на одређено време прерастао је у радни однос на неодређено време дана 11.4.2013.године, због чега је усвојен тужбени захтев тужиље и одлучено као у ставу првом изреке ожалбене пресуде, па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиљу врати на рад и одлучено као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

Доносећи одлуку садржану у ставу првом изреке ожалбене пресуде, првостепени

суд је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 3 ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности, јер је одлучио о захтеву по тужби која је подигнута после законом прописаног рока.

Наиме, рок за подношење тужбе за утврђење по правилу не застарева, међутим, имајући у виду процесно правило о судској заштити прописано чланом 195 Закона о раду, где је предвиђен рок од 60 дана за подношење тужбе, тај рок тече од дана достављања решења о отказу, јер је са тим датумом очигледна повреда права запосленог, а у случају да је запосленом престао радни однос без доношења решења, онда од фактичког прекида рада. Овакво правно схватање заузео је и Врховни касациони суд на седници Грађанског одељења од 25.12.2012. године.

Према правилима из члана 37 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05...32/13) и новелираним одредбама истог члана Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.75/14), до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време може доћи у ситуацији ако запослени непрекидно или с прекидима ради дуже од 12, односно 24 месеца, али не и у случају заснивања радног односа на одређено време ради замене привремено одсутног запосленог, у смислу члана 37 став 4 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.75/14)

У датој ситуацији, рок за подношење тужбе за утврђење не може да се рачуна од дана достављања решења о отказу уговора о раду закљученог ради замене привремено одсутне запослене, због чега је првостепени суд погрешно оценио да је тужба поднета у прописаном року од 60 дана из члана 195 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...75/2014).

Наиме, тужиља је по основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду била у радном односу код туженог на слободном радном месту на пословима фактуристе оператера. Дана 14.2.2017.године тужиља је са туженим закључила уговор о раду на одређено време на истим пословима ради замене привремено одсутне запослене, па у периоду од 14.2.2017.године до 20.4.2017.године, када је јој је престао радни однос код туженог, сходно одредби члана 37 став 4 тачка 1 Закона о раду, није могло доћи до преображаја радног односа. У датој ситуацији, тужиља је за повреду права сазнала најкасније 14.2.2017.године када је са туженим закључила уговор о раду ради замене привремено одсутне запослене, од ког дана је имала право да у року од 60 дана поднесе тужбу за утврђење да јој је радни однос на одређено време постао радни однос на неодређено време, па како је тужбу поднела 16.5.2017.године, по истеку рока прописаног законом, тужба тужиље у том делу је неблаговремена, због чега је овај суд тужбу у том делу одбацио и одлучио као у изреци ове пресуде у ставу првом.

Имајући у виду да је одбачена тужба тужиље за утврђење радног односа, а да је оспореним решењем о отказу уговора о раду тужиљи престао радни однос због истека рока на који је заснован, у складу са одредбом члана 175 став 1 Закона о раду, јер је истекла привремена спреченост за рад запослене ради чије замене је тужиља засновала радни однос на одређено време, преиначена је првостепена пресуда и у том делу, па је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду од

24.4.2017.године (у изреци погрешно означен датум 20.4.2017.године) и као акцесоран, одбијен и тужбени захтев тужиље за враћање на рад.

С обзиром на исход поступка и успех странака у њему, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, па је применом одредби члана 153 и 154 ЗПП одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног поступка. С обзиром да тужени до закључења расправе пред првостепеним судом, у складу са одредбом члана 163 ЗПП, није определио врсту судских такси за које тражи накнаду на име трошкова парничног поступка, одбијен је и захтев туженог за накнаду трошкова које је имао у поступку пред првостепеним судом.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 391 тачка 2, 394 став 4 и 401 тачка 3 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић